

WREDE
DOOD

Wrede dood

SASKIA VAN ESSEN

Schrijver: Saskia van Essen

Coverontwerp: Trevillion

ISBN:9789403743288

© Saskia van Essen

Proloog

Stilte! Over een paar seconden gaan we live. . .
Suzanne zit al klaar aan de tafel met haar gasten. Ze doorleest nog even de tekst op haar presentatiekaartje. De camera's worden in positie gebracht en enkele gasten krijgen een extra laagje make-up. Terwijl ze om zich heen kijkt, kan ze het nog steeds niet geloven: ze heeft haar eigen talkshow op televisie. Op een professionele manier gaat ze zitten in haar stoel en schuift ze haar zendertje net iets omhoog, zodat ze straks goed te horen is.

"Nog 15 seconden! " roept de regisseur. In een flits kijkt Suzanne op haar telefoon en ziet ze dat ze een bericht heeft ontvangen van een onbekend nummer. Even voelt ze paniek opkomen; over tien seconden gaan we live. Plotseling krijgt ze het warm en merkt ze de zweetdruppels op haar voorhoofd.

"Shit," denkt ze. Attentie: 3. . . Het wordt echt tijd om haar telefoon weg te leggen. De tekst op de autocue begint te vervagen en ze kan niet goed meer zien wat haar openingswoorden zijn.

3, 2, 1. . . De regisseur beweegt zich naar achteren en in datzelfde moment draaien de camera's.

"Goedenavond, welkom bij: Aan tafel met Suzanne. Terwijl ze de tekst van de autocue opleest, merkt ze dat het steeds beter gaat. Toch blijft haar geest nog bezig met de vraag wie haar dat bericht heeft gestuurd en hoe die persoon aan haar nummer is

gekomen. Tijdens een kort videofragment voelt Suzanne een brok in haar keel. Ze pakt het kleine glas van de tafel en neemt enkele slokken. Alles om haar heen lijkt te vervagen. Na de show is het tijd voor vakantie. Suzanne is opgelucht dat seizoen 2 er inmiddels op zit en praat nog wat na met de gasten. Terwijl ze naar haar kleedkamer loopt, gaat ze in haar stoel zitten. Met haar linkerhand houdt ze haar mobiel vast en leest ze snel het bericht. Het is van Eline, een oude klasgenoot. "Heb jij het nummer van Karin?" vraagt Suzanne. Maar er komt voor nu geen reactie, terwijl ze ziet dat Eline online is. Houdt ze misschien iets voor haar verborgen...

Na de show liep Suzanne even naar haar kleedkamer om tot rust te komen. De gasten waren erg gezellig geweest, maar even dacht ze na over het appje van Eline. Hoe ze aan haar nummer kwam, bleef een raadsel, maar daar wilde ze niet langer bij stilstaan. Het enige waar ze nu aan dacht, was naar huis gaan. Terwijl ze haar laatste gesprekken afsloot, zag ze regisseur Nick iets verderop staan met een flesje water in zijn hand, nog steeds druk in gesprek. Ze merkte op dat hij deze keer strikter was dan bij eerdere afleveringen. Suzanne voelde een enorme opluchting; ze had nu een paar maanden vakantie voor zich, een welverdiende pauze na het drukke seizoen 2. Ze betrad haar kleedkamer, pakte een paar make-updoekjes en ging voor de lichtgevende spiegel staan. Toen ze naar haar reflectie keek, overspoelde trots haar. Ze had in de afgelopen tijd veel bereikt. Haar jeugd was niet altijd gemakkelijk geweest. Haar vader had de neiging om te veel te drinken en soms dagenlang weg te blijven, om dan plotseling in het weekend weer op te duiken. Het was altijd de vraag of hij dan nuchter was. Met een zucht keek ze in de spiegel, haar vermoeide ogen weerspiegelden de stress die ze de laatste tijd had ervaren. De dagelijkse stress van het organiseren van een show was nu eindelijk voorbij. Ze had de talkshow zelf

bedacht en maandenlang gewerkt aan elk detail. Toen de proefopnames gelukt waren, was haar show klaar voor de wereld. Suzanne was blij met het eindresultaat en het moment van de eerste uitzending was spannend geweest. De eerste proefgasten zou ze nooit vergeten.

Moet je echt weggaan? Alles goed? Plotseling merkte ze dat Nick voor haar stond, met zijn gespierde armen in een zwart poloshirt. Suzanne liet haar blik over zijn lichaam glijden, maar diep van binnen wist ze dat het niks zou worden. Eerder hadden ze eens samen gedronken, al heel lang geleden. Maar Suzanne genoot van haar vrijheid; ze had niemand om rekening mee te houden en kon gaan en staan waar ze wilde. Natuurlijk had ze een paar mislukte dates gehad, maar die waren altijd achter de schermen van de televisiewereld geweest. Nick kwam voorzichtig dichterbij en legde zijn hand op haar schouder. Suzanne voelde de spanning en verstijfde even, maar ze wilde het een kans geven. Daar stond ze, in haar kleedkamer met Nick. De deur had ze achter zich dichtgetrokken en ze wist niet goed waar ze haar handen moest laten. Stiekem had ze hier al eens over gedroomd. Langzaam leunde ze naar voren en raakte haar lippen aan die van hem. Suzanne merkte dat Nick eerder terugdeinsde, maar uiteindelijk gaf hij zich over. Hun kussen werd intens; zijn armen gleden over haar lichaam en hij raakte haar borsten aan, wat kleine geluidjes opleverde. Suzanne en Nick genoten van het moment, maar het werd abrupt verstoord

door een klop op de deur. "Hallo? " hoorde Suzanne, terwijl ze in een fractie van een seconde nadacht over waar ze Nick kon verstoppen. Ze wilde niet dat anderen hierover zouden denken, want dan zou het nog ingewikkelder worden. Natuurlijk was het uiteindelijk hun eigen keuze. "Ga even op de bank zitten," zei Suzanne tegen Nick. Ze zag hoe hij door zijn haar wreef en snel naar de bank liep. Nonchalant zakte hij op de bank neer en pakte zijn mobiel, zodat niemand argwaan kreeg. Suzanne ging naar de deur, ademde diep in en uit, knoopte snel haar bloesje dicht en opende de deur. "Wat zie jij er verwilderd uit? " zei Anne, de vaste visagiste. Suzanne was even met stomheid geslagen en voelde de warmte haar gezicht bedekken. "Daar krijg je het warm van, hè? Ik wil mijn kleedkamer graag netjes houden. " Anne keek snel rond in de kleedkamer en merkte op dat alles inderdaad in orde was. Maar ze zag ook iets anders, want het gezicht van Anne vertrok. Wat wilde ze nu? Zou ze die smoes wel geloven? Ze wist het niet zeker, maar hoopte van harte van wel.

"Hoi Nick! "

"Waar kwam je voor? " vroeg Suzanne, die de ongemakkelijke situatie zo snel mogelijk achter zich wilde laten en weer verder wilde gaan met opruimen. Ze zei dat ze jou een berichtje had gestuurd. " Direct dacht Suzanne terug aan Eline, die eerder die avond ook een bericht had gestuurd. Een onrustig gevoel overspoelde haar. Was Eline misschien boos omdat ze

niet had geantwoord? Suzanne had zich zojuist even gelukkig gevoeld in haar eigen wereld, maar nu werd ze weer teruggetrokken in de werkelijkheid. Twee vragen spookten door haar hoofd: hoe kwam Eline aan haar nummer en hoe wist ze waar ze werkte? Een ongemakkelijk gevoel kroop naar binnen. Anne stond nog steeds in de kleedkamer, terwijl Nick op de bank in een andere houding was gaan liggen en in slaap was gevallen. Suzanne keek op haar horloge en merkte dat het al half twaalf was. Anne keek lachend naar de bank waar Nick nog steeds sliep en kon haar lach nauwelijks inhouden, bang om hem wakker te maken. Suzanne liep naar de deur en zag hoe Anne bezig was met het schoonmaken van de kwasten die ze had gebruikt om Suzanne op te maken. Ze stopte alles zorgvuldig in een doorzichtig tasje. "Ze heet Eline," antwoordde Anne. Suzanne haalde diep adem, haar ogen gevuld met tranen. Ze moest denken aan de tweede klas, toen Karin erbij kwam. Een golf van opluchting overspoelde haar bij de gedachte dat ze nu niet langer alleen was, nu Eline er was. Karin was een charmante vrouw, met donkerrood, licht golvend haar en een lengte van ongeveer 1,80 meter. "Sorry als ik je stoort," zei Eline tegen Suzanne. De twee voormalige klasgenoten stonden tegenover elkaar, en hun eerste ontmoeting na al die jaren voelde ongemakkelijk aan. De stilte hing in de lucht, en Suzanne merkte meteen dat Eline nauwelijks veranderd was; het leek wel alsof de tijd voor haar had stilgestaan. Met een voorzichtige beweging liet

Suzanne haar handen zakken en keek ze Eline diep in de ogen. "Wat kan ik voor je doen?" vroeg ze.

Hoewel Suzanne tegenwoordig een presentatrice was, wilde ze beleefd blijven, ongeacht tegen wie ze sprak.

Ze wachtte in de gang af om te horen wat Eline precies te zeggen had, nieuwsgierig naar haar mening. "Ik kom voor jou," zei Eline met een glimlach op haar gezicht, maar de ongemakkelijkheid bleef hangen.

"O, zullen we ergens gaan zitten?" stelde Suzanne voor, terwijl ze opmerkte dat Eline haar kleine tas wat onhandig vasthield. Eline volgde Suzanne naar een rustige ruimte. Het was inmiddels midden in de nacht, maar dat maakte voor Suzanne niet uit. De situatie voelde aan beide kanten wat stroef; de laatste keer dat ze elkaar hadden gezien, waren ze net van school af, en nu, jaren later, stonden ze weer tegenover elkaar. Op weg naar de kantine had Suzanne al veel te vertellen en begon ze over de positieve dingen in haar leven. Eline luisterde aandachtig, zelfs al zag het er niet zo uit.

"Ga zitten," zei Suzanne toen ze bij de koffieautomaat aankwamen. Ze schonk twee kopjes koffie in, terwijl ze met een vermoeide blik de plastic bekertjes onder de machine plaatste en even in haar ogen wreef. "Hier is je koffie," zei ze lachend tegen Eline. Ze schoof een grote houten stoel naar achteren en nam plaats aan de tafel. De spanning nam opnieuw toe; het voelde bijna alsof ze zich voorbereidde op een uitzending. Eline wreef over haar donkerblauwe spijkerbroek, droomde

even weg en brak de stilte. Suzanne keek verrast op, niet precies wetende waar ze het over had. Ze probeerde het gesprek te volgen, maar merkte dat het moeilijk was.

"Sorry dat ik op je werk ben," vervolgde Eline.

Suzanne lachte opnieuw, om niet boos te worden of misschien zelfs uit te vallen. Ze klemde haar handen om het kleine koffiemokje en dacht even na.

"Hoe weet je eigenlijk dat ik hier werk? Ze wist immers nog goed dat Eline vroeger niet bepaald een lieverdje was.

"Via het internet, dat gaat tegenwoordig zo," antwoordde Eline. Het voelde nog steeds wat vaag aan. Suzanne zuchtte en nam een slok van haar warme koffie; de donkere smaak vulde haar mond, en ze genoot ervan.

. Suzanne was inmiddels kalm en besloot af te wachten wat Eline nog meer wilde weten. De vraag deed Suzanne even schrikken. Ze wreef door haar donkerbruine haar en bleef even stil, niet wetende wat te antwoorden. "Ja, lijkt me leuk..." antwoordde ze uiteindelijk. Terwijl ze nadacht over haar reactie, vond ze het idee steeds aantrekkelijker. Ze keek Eline gedachteloos aan en voelde een lichte spijt als ze zou zeggen dat ze het niet wilde. "Ja, maar dan wil ik het graag samen met jou doen," voegde Suzanne toe. Deze vraag zorgde voor een kleine onderbreking in hun gesprek. Eline keek in haar koffiemok en merkte dat er nog een beetje koffie in zat, waarop ze het drankje achteroversloeg. "Lijkt me leuk, alleen. . . De

avond was goed begonnen en ze wilde die ook leuk afsluiten.

"Denk er even rustig over na," sprak Suzanne met een kalme stem. Eline knikte en stond op, trok haar jas aan en pakte haar tas. Ze liep naar Suzanne en gaf haar een knuffel.

2

Suzanne vond het nog steeds een vreemd idee, maar ze was benieuwd waar dit allemaal naartoe zou leiden. Eline verdween in het donker, en Suzanne bleef nadenken over alles wat Eline gezegd had. Het was nogal wat, vond ze, en ze besloot dat het voor nu wel genoeg was. Ze liep terug naar haar kleedkamer om haar spullen te pakken en naar huis te gaan. Ze zette de kleine witte kopjes, waarin de koffie had gezeten, op het aanrecht. Terwijl ze vanuit de keuken naar haar kleedkamer liep, voelde ze echter een zwaar gevoel in haar maag, alsof ze buikpijn kreeg. Ze wreef geruststellend over haar buik in de hoop dat de pijn en krampen zouden afnemen. Ze had dit nog nooit eerder meegemaakt en begon zich echt zorgen te maken. Was de koffie misschien verkeerd gevallen? Het was ook niet echt belangrijk, maar het ongemak veranderde van steken naar krampen en uiteindelijk naar een zwaar gevoel alsof ze een baksteen in haar maag had. Het viel Suzanne op dat de lichten in de gang bij haar kleedkamer uit waren. Hadden die daarstraks niet nog gebrand? Aarzelend liep ze naar

de deur van haar kleedkamer en merkte op dat alles door elkaar was gehaald. Toen ze naar binnen stapte, maakte ze snel een rondje, het licht was uit en misschien was dat maar beter ook. Zodra ze het licht aanstak, viel de shock des te harder: alles lag in puin. Kledingstukken, make-upkwasten en zelfs de kleine, ouderwetse televisie die ze in haar kleedkamer had staan, lag in duizend stukjes op de grond. Haar hart bonkte in haar keel toen ze naar de bank keek. Het kon niet waar zijn – Nick lag in een plas bloed op de donkerbruine sofa. Ze liep langzaam naar hem toe en zag dat zijn keel was doorgesneden, zijn nek bedekte een paar blauwe plekken. Gedachten schoten door haar hoofd, maar ze durfde ze niet hardop uit te spreken; ze was immers geen rechercheur. Blijft hij daar dan liggen, vroeg ze zich af. Toen viel haar een vreemde houding. Toen ze zich omdraaide naar de spiegel, zag ze met rode lippenstift een boodschap geschreven: "Nu ben ik aan zet! Suzanne wist dat ze nu de politie moest bellen. Het was midden in de nacht, maar ze kon niet anders; ze moest iets doen. Ook al zou ze misschien een pauze kunnen gebruiken van haar talkshow, er liepen ook gewoon medewerkers door het pand. Ze had geen idee wat er zich hier had afgespeeld, maar haar nieuwsgierigheid was sterker. Binnen enkele minuten arriveerden er twee politiewagens voor het gebouw. Suzanne had inmiddels de hoofdingang bereikt om op de agenten te wachten. Toen ze uitstapten, gaf ze hun een hand en vertelde onderweg wat ze had aangetroffen. Ze